

[Indenrigsministeren.]

mener er overflødig? Hvis det ærede Medlem ikke svarer derpaa, maa jeg gaa ud fra, at det ærede Medlem — nu vil jeg gerne være elskværdig —, at det ærede Medlem ikke har kunnet opdage, hvilket Omraade det er.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft har Ordet for en kort Bemærkning.

Ole Bjørn Kraft: Ja, det skulde naturligtvis gaa saaledes, at Debatten ikke kunde gaa til Ende, uden at Ministeren selv skulde frem og rose sig af den nøgterne Ro og det rolige Omdømme, hvormed han med fast Haand har styret denne Sag igennem alle Begivenheder, i Modsætning til de følelsesbetonede Synspunkter, som fremkommer fra anden Side. Det er altid den Maade, man søger at slippe uden om Tingene paa, naar de begynder at blive en ubehagelige. Jeg vil blot sige til Ministeren, at hverken i September i Fjor og endnu mindre i September 1938 var Foranstaltningerne til den civile Befolkning Luftbeskyttelse bragt saa langt frem, som det havde været muligt at bringe dem, og som vi havde skabt det lovmæssige Grundlag for. Ansvarlig herfor var den Administration, som Ministeren stod i Spidsen for.

Nu ved jeg nok, Ministeren siger, at hans nøgterne Omdømme skal ogsaa spare Befolkningen for Udgifter. Det samme Synspunkt har været gjort gældende i „Politiken“ paa et fuldstændig urigtigt Grundlag, idet man nemlig har villet paa-staa, at det konservative Parti paa et eller andet Tidspunkt havde krævet, at hele den civile Befolkning skulde forsynes med Gasmasker. Nu kommer Ministeren med den samme Betragtningssmaade. Jeg tror, at hvis man undersøgte, hvor meget dyrere det Materiale, der nu er anskaffet, er blevet igennem den Kendsgerning, at man har ventet saa længe med at anskaffe det, vilde det vise sig, at den højtærede Minister har været baade Staten og Befolkningen en overmaade dyr Mand.

Formanden: Det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit har Ordet for en kort Bemærkning.

Inger Gautier Schmit: Jeg skal med Hensyn til mine Udtalelser blot henvise til det overordentlig indviklede Samarbejde mellem disse mange forskellige Fak-

torer, som har noget at sige i hele denne Sag. Naar man blot her for Københavns Vedkommende nævner Luftværnsforeningen, Kommunernes Fællesudvalg, Statens civile Luftværn og Indenrigsministeriet, hvor alle Sagerne passerer frem og tilbage, og der er en Uendelighed af Papirer og Skriverier om disse Spørgsmaal, maa man indse, at det kan ikke andet end i høj Grad komplicere og vanskeliggøre og fordyre hele denne Sag.

Naar jeg ser disse mange Pjecer igennem, som den højtærede Indenrigsminister var saa elskværdig at spørge, om jeg har læst — selvfølgelig har jeg læst dem —, og ser de forskellige Omraader, som man har været inde paa — jeg har tilfældigvis kun fire her i Haanden —: den tekniske Reparation, Rydningstjenesten, Gasbeskyttelsestjenesten, Varsling og Afvarsling af Civilbefolkningen i Tilfælde af Flyverangreb o. s. v., saa er jeg overbevist om, at der er ganske overordentlig vigtige Omraader, hvor man kunde have forenklet disse Sager. Er man saa absolut vis paa alt dette med Varsling af Befolkningen ude omkring i Landet? Jeg tænker paa Planerne, ikke alene paa dem, som er effektueret, men ogsaa paa de Planer, som ligger. Med Hensyn til Sirenerne vil jeg spørge: Er det saa nødvendigt, som man tænker sig hele dette planlagt? Er det absolut gennemtænkt, naar man siger, at fordi det tiltrænges i København og i de store Byer, behøves det ogsaa rundt omkring i det øvrige Land?

Man kunde blive ved at gaa disse Ting igennem, men selvfølgelig kan jeg ikke, navnlig da Formanden allerede har rejst sig, komme ind paa disse Spørgsmaal, men jeg nævner blot disse Spørgsmaal, som vanskeliggør og fordyrer og forsinker dette Arbejde. Men Sagen er, at Indenrigsministeren er i en let pikeret Stemning, fordi man ikke vil give ham den Anerkendelse, at hans Lovforslag er det første paa dette Omraade. Det er vist her, Tampen brænder. Det er det, som piner Ministeren. Vi kan ikke nægte, at Lovforslaget er kommet frem, men det kolde Hoved, som det ærede Medlem Hr. Rager talte om i første Omgang, det kolde Hoved har — det er vi nogle, der synes — vist sig som en manglende Forstaaelse af den Hurtighed og Effektivitet, der burde have gjort sig gældende paa disse Omraader.

Formanden: Jeg tager Anledning til at gøre opmærksom paa, at hvis ikke dette